

ЛІТЕРАТУРА:

1. Цивільний кодекс України: Кодекс України; Закон, Кодекс від 16.01.2003 № 435-IV // Відомості Верховної Ради України. – 2003. – №№ 40-44. – ст.356.
2. Васильченко В. О Спадкування за законом в новому Цивільному кодексі України. – Юридична Україна. – 2004. – № 6. – 56 с.
3. Заїка Ю. О. Спадкове право в Україні, становлення і розпиток: Монографія. 2-ге вид. К.: КНТ, 2007. – 153 с.
4. Фурса С. Я. Спадкове право. Теорія та практика. Навчальний посібник. – К.: Атіка. 2002. – 169 с.
5. Сімейний кодекс України: Кодекс України; Кодекс, Закон від 10.01.2002 № 2947-III // Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2002, № 21-22, ст.135.

*Лосєвська Марія Іванівна,
студентка 3-го курсу соціально-правового факультету
Національного університету «Одеська юридична академія»*

ДЕЯКІ АСПЕКТИ СПАДКУВАННЯ ВІРТУАЛЬНОГО МАЙНА

Сучасний світ вже неможливо уявити без мережі Інтернет. Поряд з розвитком суспільства стрімко розвиваються і цифрові технології, електронні ресурси інформації та соціальні мережі. Люди щодня (і мало не щогодини) здійснюють публікації фото- і відеоматеріалів, листування через електронну пошту, а також просто використовують свої облікові записи в онлайн-сервісах для різноманітних потреб [3]. Таким чином, уподібнюючись нашим попередникам, вони фіксують свою історію, але на відміну від останніх, здійснюють це на електронних носіях.

На сьогодні актуальним є питання щодо спадкування віртуального майна, адже людство активно використовує мережу Інтернет для зберігання та оприлюднення інформації про себе. Проте, виникає проблема з приводу того, що не завжди держава зможе забезпечити належну процедуру успадкування даного виду майна.

У статті 1216 Цивільного кодексу України 2003 року (далі ЦК України) визначено, що спадкування є переходом прав та обов'язків (спадщини) особи, яка померла до інших осіб (спадкоємців). А, в свою чергу, у статті 1217 закріплено два види спадкування: за заповітом та за законом [1]. Виходячи з цього, можна вважати, що майно, яке особа надбала за життя має бути розподілено за заповітом або за законом між її родичами, близькими, знайомими тощо.

Нагальність уваги до даної проблеми полягає в тому, щозаконодавець досі не визначив, що ж станеться з надбанням, яке накопичувалось в Інтернет-мережі, так званим віртуальним майном. І це не дивно, адже на даний час в

багатьох країнах світу це питання не врегульоване або взагалі, або належною мірою.

У законодавстві світу досі немає єдиного правового підходу до спадкування віртуального майна. Щодо вирішення даної проблеми думки юристів розділилися на дві частини.

Одні вважають, що все чим користується людина в мережі Інтернет – це безпосередньо її договір на користування послугами з розробниками або власниками сайтів. Тобто дія цих договорів припиняється після смерті однієї з сторін. Така позиція ґрунтується на тому, що особам належить лише те, що зберігається на їх акаунтах, а власне акаунт їх майном не є, тому зі смертю користувача припиняється і можливість користуватися наданими тільки йому послугами.

Інші схильні відносити усе, чим користується особа в мережі до її майна [3]. Тому стверджують, що і право користуватися акаунтом, і право доступу до інформації, яка на них зберігається, можна передати у спадок. Особа може як сама укласти відповідний договір з власниками Інтернет-сервісу про те, що і кому вона передає у спадок після своєї смерті, так і розробники сайтів можуть передбачати передачу відповідної інформації родичам померлого, за умови надання встановлених правилами сайту документів.

На підтримку другого підходу в законодавствах деяких країн уже з'являються акти, що покликані врегулювати відносини даного типу. Наприклад, в США у штаті Делавер прийняли закон, який регулює спадкування облікових записів в онлайн-сервісах. На законодавчому рівні встановлено, що юрист, який реалізовує заповіт, може передати акаунти в соціальних мережах, електронну пошту, підписки на сервіси визначеному в заповіті члену сім'ї. Окремо варто відзначити, що на основі вищезазначеного нормативного акту було розроблено у 2015 році уніфікований акт, який рекомендовано прийняти у всіх штатах країни [3].

В свою чергу французи вважають, що питання про передачу спадкового віртуального майна необхідно вирішувати в суді. І лише на основі рішень суду надавати спадкоємцям права на користування надбанням покійного в мережі. До речі, значна частина Інтернет-сервісів вказує на те, що доступ до акаунтів померлих осіб надається лише на основі судового рішення про визнання за спадкоємцями права на спадкування даного майна, спираючись на те, що таким чином відбувається захист акаунтів їх користувачів від посягання чужих осіб.

Вважаємо, що подібні прогалини в законодавстві підлягають усуненню, тому пропонуємо: по-перше, законодавчо закріпити необхідність надання спадкоємцями відповідних документів про право на спадок керівництву

Інтернет-сервісів. По-друге, на міжнародному рівні закріпити правила користування мережами, що включатимуть зазначення осіб, яким надаватиметься доступ до акаунта після смерті його власника.

На даному етапі життя ми значною мірою використовуємо Інтернет як для розваг, так і для заробітку. Тому необхідним вважається врегулювання питання про спадок, який ми зможемо лишити після себе у вигляді фото, відео чи інформації, а, особливо, якщо розмір спадку становитиме значні суми.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Цивільний кодекс України. Прийнятий 16 січня 2004р. // Відомості Верховної Ради України. – 2003. – №40-44. – Ст. 1216
2. Еннан Р. Є. Правове регулювання відносин у мережі інтернет / Р. Є. Еннан // ІТ право: проблеми і перспективи розвитку в Україні : зб. матеріалів наук.-практ. конф. – Львів : НУ «Львів. політехніка», 2016. – С. 172
3. Гузь Д. Спадкування віртуального майна. / Д. Гузь // Інтернет-право UA. – URL:<https://ilaw.net.ua/spadkuvannya-virtualnohomajna/>.
4. Некіт К. Г. Особливості довірчого управління майном фізичної особи, визнаної безвісно відсутньою: порівняльний аналіз законодавства України, Республіки Молдова та Російської Федерації / К. Г. Некіт // ауковий вісник Ужгородського національного університету : Серія Право. – Ужгород : Поліграф-центр «ЛІРА», 2013. – Вип. 21. – Ч. 1. – Т. 1. – С. 251-253.

Лоншакова Валерія Сергіївна,

студентка 2-го курсу факультету цивільної та господарської юстиції

Національного університету «Одеська юридична академія»

Науковий керівник: к.ю.н., доцент Сафончик О.І.

МІЖНАРОДНІ КОНЦЕПЦІЇ З ПИТАНЬ ЦИВІЛЬНО-ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ В СФЕРІ РОБОТОТЕХНІКИ І ШТУЧНОГО ІНТЕЛЕКТУ

Роботи та штучний інтелект все ширше проникають в наше життя. Ми вже звикли з думкою про те, що вони скоро будуть оточувати людей всюди та стануть, мабуть, розумнішими за нас. Тому постає питання: які права матиме така «штучна людина», і яким законодавство будуть врегульовуватись її дії?

Насамперед, для розгляду даної проблеми потрібно відзначити що таке штучний інтелект. Отже, це розділ комп'ютерної лінгвістики та інформатики, що опікується формалізацією проблем та завдань, які подібні до дій, які виконує людина [1].